

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 11 maja 2015 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący: *Członek GKO:*   **Wojciech Robaczyński (spr.)**

Członkowie: *Członek GKO:*   **Władysław Budzeń**

Członek GKO: **Teresa Warszawska**

Protokolant: **Anna Jedlińska**

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Pawła**
Laudańskiego,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2015 r. odwołania Obwinionego (...), od
orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów
publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie z dnia 30 września 2014 r.,
sygn. akt: RIO.XII.53-27/2014, w zakresie, w którym uznano Obwinionego (...) - pełniącego w
czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Burmistrza Miasta
(...) - odpowiedzialnym za naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określone w:

- I. art. 5 ust. 1 pkt 2 oraz w art. 8 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny
finansów publicznych, polegającego na tym, że nie ustalił od 17 marca 2012 r. do 4 lipca 2013
r. w kwocie 15.238 zł oraz od 27 kwietnia 2012 r. do 4 lipca 2013 r. w kwocie 919,78 zł,
należności Gminy (...) podlegającej zwrotowi od (...) Klubu Sportowego
w (...) i nie dochodził od 4 lipca 2013 r. do 27 maja 2014 r. w kwocie 15.238 zł i 919,78 zł,
zwrotu dotacji udzielonej umową z dnia 13 lutego 2012 r. Nr 3/2012 o wsparcie realizacji
zadania publicznego pod nazwą – Rozwój Sportu w Gminie (...), z tytułu wydatków
poniesionych przed datą udzielenia dotacji,
z naruszeniem art. 61 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 60 pkt 1, art. 42 ust. 5, art. 252 ust. 5, art. 254
pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885
z późn. zm.);

**Sygn. akt BDF1/4900/121/128/14
BDF1.4800.45.2015**

- II. art. 8 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na tym, że przekazywał dotację udzieloną przez Gminę (...) dla (...) Klubu Sportowego w (...) umową z dnia 13 lutego 2012 r. Nr 3/2012 o wsparcie realizacji zadania publicznego pod nazwą – Rozwój Sportu w Gminie (...) w dniach: 19 marca 2012 r. w kwocie 20.000 zł, 13 kwietnia 2012 r. w kwocie 20.000 zł, 30 kwietnia 2012 r. w kwocie 40.000 zł, 25 lipca 2012 r. w kwocie 10.000 zł, 20 sierpnia 2012 r. w kwocie 20.000 zł, 20 września 2012 r. w kwocie 10.000 zł, 4 października 2012 r. w kwocie 20.000 zł, 8 listopada 2012 r. w kwocie 20.000 zł z naruszeniem zasady przekazywania dotacji podmiotowi, którego sposób wykorzystania dotacji podlegał kontroli i ocenie, nie dokonując kontroli i oceny realizacji zadania od dnia 19 marca 2012 r. do 15 stycznia 2013 r.,
- z naruszeniem art. 17 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. nr 234, poz. 1536 z późn. zm.), art. 250 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 885 z późn. zm.)

oraz wymierzono Obwinionemu karę upomnienia i obciążono kosztami postępowania,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyla zaskarżone orzeczenie w zaskarżonym zakresie i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje

UZASADNIENIE

Regionalna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie (zwana dalej także „RKO”) orzeczeniem z dnia 30 września 2014 r. (sygn. akt: RIO.XII.53-27/2014) uznała Pana (...), pełniącego w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Burmistrza Miasta (...), za odpowiedzialnego:

- I. naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 5 ust. 1 pkt 2 oraz w art. 8 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zwanej

Sygn. akt BDF1/4900/121/128/14
BDF1.4800.45.2015

dalej „uondfp”, polegającego na tym, że nie ustalił od 17 marca 2012 r. do 4 lipca 2013 r. w kwocie 15.238 zł oraz od 27 kwietnia 2012 r. do 4 lipca 2013 r. w kwocie 919,78 zł, należności Gminy (...) podlegającej zwrotowi od (...) Klubu Sportowego w (...) i nie dochodził od 4 lipca 2013 r. do 27 maja 2014 r. w kwocie 15.238 zł i 919,78 zł, zwrotu dotacji udzielonej umową z dnia 13 lutego 2012 r. Nr 3/2012 o wsparcie realizacji zadania publicznego pod nazwą – Rozwój sportu w Gminie (...), z tytułu wydatków poniesionych przed datą udzielenia dotacji, z naruszeniem art. 61 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 60 pkt 1, art. 42 ust. 5, art. 252 ust. 5, art. 254 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 885 z późn. zm.), zwanej dalej „ufp”;

- II. naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 8 pkt 1 uondfp, polegającego na tym, że: przekazywał dotację udzieloną przez Gminę (...) dla (...) Klubu Sportowego w (...) umową z dnia 13 lutego 2012 r. Nr 3/2012 o wsparcie realizacji zadania publicznego pod nazwą – Rozwój sportu w Gminie (...) w dniach: 19 marca 2012 r. w kwocie 20.000 zł, 13 kwietnia 2012 r. w kwocie 20.000 zł, 30 kwietnia 2012 r. w kwocie 40.000 zł, 25 lipca 2012 r. w kwocie 10.000 zł, 20 sierpnia 2012 r. w kwocie 20.000 zł, 20 września 2012 r. w kwocie 10.000 zł, 4 października 2012 r. w kwocie 20.000 zł, 8 listopada 2012 r. w kwocie 20.000 zł z naruszeniem zasady przekazywania dotacji podmiotowi, którego sposób wykorzystania dotacji podlegał kontroli i ocenie, nie dokonując kontroli i oceny realizacji zadania od dnia 19 marca 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. z naruszeniem art. 17 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (j.t. Dz.U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536 z późn. zm.), art. 250 pkt 2 i 3 ufp.

Za przypisane obwinionemu czyny Regionalna Komisja Orzekająca wymierzyła obwinionemu karę upomnienia oraz obciążyła go obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł.

Tym samym orzeczeniem Regionalna Komisja Orzekająca uniewinniła Pana (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 18 pkt 2 uondfp, polegającego na tym, że w sprawozdaniu z gromadzenia środków publicznych i ich rozdysponowania Gminy (...) - Rb-NDS kwartalne sprawozdanie o nadwyżce/deficycie jednostki samorządu terytorialnego za okres od początku roku do dnia 31 grudnia 2012 r. - złożonym w dniu 8 marca 2013 r. do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Olsztynie, wykazał dane niezgodne z danymi wynikającymi z ewidencji księgowej - wobec braku w zarzuconym czynie znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Sygn. akt BDF1/4900/121/128/14
BDF1.4800.45.2015

Regionalna Komisja Orzekająca stwierdziła, że w styczniu 2012 r. Burmistrz (...) ogłosił otwarty konkurs ofert na wykonanie zadań publicznych związanych z realizacją zadań Gminy (...) w zakresie rozwoju sportu w gminie. W ogłoszeniu stwierdzono m.in., że: a) zadanie może być wykonywane poprzez realizację przedsięwzięć z zakresu poprawy warunków uprawiania sportu przez zawodników klubów sportowych oraz przez zapewnienie uzyskiwania wyższych wyników sportowych przez zawodników klubów sportowych; b) zadanie zostanie sfinansowane w trybie dotacji celowej na prowadzenie statutowej działalności sportowej; c) wysokość środków publicznych przeznaczonych na realizację zadania w roku 2012 wynosi 180.000 zł; d) zasady postępowania konkursowego oraz przyznawania dotacji określi umowa zawierająca szczegółowe i ostateczne terminy oraz warunki realizacji, finansowania i rozliczania zadania; e) dotacja nie może być przeznaczona m. in. na koszty, które wnioskodawca poniósł na realizację przedsięwzięcia przed zawarciem umowy o udzielenie dotacji; f) termin realizowanego zadania opisanego w ofercie nie powinien rozpoczynać się wcześniej niż, w dniu podpisania umowy i kończyć nie później niż w dniu 31 grudnia 2012 r.; g) rozliczane są koszty ponoszone od dnia zawarcia umowy do terminu określonego w podpisanej umowie.

Jak z powyższego wynika, w ogłoszeniu określono m.in., że dotacja nie może być przeznaczona na koszty, które wnioskodawca poniósł na realizację przedsięwzięcia jeszcze przed zawarciem umowy o udzielenie dotacji, zaś termin realizowanego zadania opisanego w ofercie powinien rozpoczynać się nie wcześniej niż w dniu podpisania umowy i kończyć nie później niż w dniu 15 grudnia 2012 r., oraz że rozliczane są tylko koszty ponoszone od dnia zawarcia umowy do terminu określonego w podpisanej umowie.

W toku postępowania ustalono, że dnia 25 stycznia 2012 r. do Urzędu (...) w (...) wpłynęła jedyna oferta - (...) Klubu Sportowego w (...) - w sprawie realizacji zadania publicznego pod nazwą – Rozwój sportu w Gminie (...). Według harmonogramu dołączonego do oferty, termin realizacji niektórych zadań rozpoczynał się w styczniu 2012 r. Powołana przez Burmistrza komisja zarekomendowała przyznanie dotacji w wysokości 180.000 zł, mimo że w harmonogramie realizacji poszczególnych działań w zakresie realizowanego zadania publicznego, określono termin realizacji niektórych działań na styczeń 2012 r., tj. okres przed podpisaniem umowy, co – jak zauważa RKO - było sprzeczne z postanowieniami zawartymi w ogłoszeniu.

Dnia 13 lutego 2012 r., zawarto umowę Nr 3/2012 o wsparcie realizacji zadania publicznego pod nazwą „Rozwój sportu w Gminie (...)” między Gminą (...) reprezentowaną

Sygn. akt BDF1/4900/121/128/14
BDF1.4800.45.2015

przez (...) - Burmistrza (...), przy kontrasygnacie (...) – Skarbnika Gminy a (...) Klubem Sportowym w (...) - stowarzyszeniem kultury fizycznej, reprezentowanym przez prezesa i skarbnika.

W umowie stwierdzono m.in., że:

- termin realizacji zadania publicznego ustala się od dnia podpisania umowy do dnia 15 grudnia 2012 r.,
- zleceniodawca zobowiązuje się do przekazania na realizację zadania publicznego kwotę dotacji w wysokości 180.000 zł w następujący sposób: I transza w wysokości 20.000,00 zł w terminie do 21 lutego 2012 r., II transza w wysokości 40.000,00 zł w terminie do 19 marca 2012 r., III transza w wysokości 40.000,00 zł w terminie do 1 maja 2012 r., IV transza w wysokości 60.000,00 zł w terminie do 1 lipca 2012 r., V transza w wysokości 20.000,00 zł w terminie do 1 września 2012 r.,
- przekazanie kolejnej transzy nastąpi po złożeniu sprawozdania częściowego,
- procentowy udział dotacji w całkowitych kosztach zadania publicznego nie może przekraczać 85%,
- sprawozdanie końcowe z wykonania zadania publicznego powinno zostać sporządzone przez zleceniobiorcę w terminie 30 dni od dnia zakończenia realizacji zadania publicznego.

Ustalono, że (...) Klub Sportowy w (...) złożył sprawozdania częściowe z realizacji zadania publicznego w dniach: 16 marca 2012 r. (za okres od 13 lutego do 19 marca 2012 r.), 26 kwietnia 2012 r. (za okres od 13 lutego do 26 kwietnia 2012 r.), 26 czerwca 2012 r. (za okres od 13 lutego do 26 czerwca 2012 r.), 31 października 2012 r. (za okres od 13 lutego do 31 października 2012 r.). Żadne ze sprawozdań częściowych nie zostało zatwierdzone przez Burmistrza (...), mimo że § 3 ust. 6 i 7 umowy uzależniały przekazanie kolejnej transzy od złożenia sprawozdania.

Komisja I instancji stwierdziła ponadto, że w sprawozdaniu częściowym z wykonania zadania publicznego, za okres od 13 lutego do 19 marca 2012 r. , złożonym przez podmiot dotowany w dniu 16 marca 2012 r. w części I - Sprawozdanie merytoryczne, w punkcie 2 zawierającej opis wykonania zadania, wykazano, że termin realizacji trzech zadań rozpoczął się w styczniu 2012 r., tj. przed podpisaniem umowy. Na podstawie załącznika do tego sprawozdania, zawierającego wykaz faktur i rachunków, stwierdzono, że koszty w wysokości 15.238 zł zostały poniesione przed datą podpisania umowy i w całości zostały sfinansowane z dotacji.

Sygn. akt BDF1/4900/121/128/14
BDF1.4800.45.2015

Z kolei na podstawie załącznika dołączonego do sprawozdania częściowego z wykonania zadania publicznego, za okres od 13 lutego do 26 kwietnia 2012 r., złożonego przez podmiot dotowany, w dniu 26 kwietnia 2012 r., zawierającego wykaz faktur i rachunków, stwierdzono, że koszty w wysokości 919,78 zł zostały poniesione przed datą podpisania umowy i sfinansowane z dotacji. RKO stwierdziła bowiem, że faktury i dowody zostały wystawione i opłacone w styczniu 2012 r.

W konsekwencji, jak stwierdzono w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, w Gminie (...) nie zakwestionowano wydatków ze środków dotacji w wysokości 16.157,78 zł, poniesionych przed dniem podpisania umowy. Dnia 15 stycznia 2013 r. do Urzędu (...) w (...) wpłynęło sprawozdanie końcowe (...) Klubu Sportowego w (...), za okres od 13 lutego do 15 grudnia 2012 r., z którego wynika, że dotację wykorzystano w całości, czyli w wysokości 180.000 zł. Burmistrz zatwierdził zrealizowane zadanie.

Dnia 28 maja 2014 r. Burmistrz (...) skierował pismo do Zarządu (...) Klubu Sportowego w (...), w którym określił kwotę dotacji podlegającej zwrotowi z tytułu dotacji wydatkowanej przed datą udzielenia dotacji oraz termin jej zwrotu wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, naliczonymi od dnia przekazania dotacji na rachunek Gminy (...). Zwrot dotacji powinien nastąpić do dnia 30 grudnia 2014 r.

Obwiniony w toku postępowania wyjaśnił m.in., że Gmina (...) przyjmując do realizacji zadanie musiała uwzględnić do rozliczenia koszty poniesione przed podpisaniem umowy na dotację, a pełna realizacja zadania mogła nastąpić tylko w wyniku realizacji harmonogramu złożonego przez (...) Klub Sportowy w (...) w ofercie. Burmistrz uważał, że nie miał podstawy prawnej żądać zwrotu dotacji, ponieważ otrzymaną dotację (...) Klub Sportowy w (...) wykorzystał zgodnie ze złożoną ofertą i na cel oraz zadanie publiczne, co wykazał w sprawozdaniu końcowym złożonym w terminie.

Regionalna Komisja Orzekająca dokonała analizy poszczególnych faktur i rachunków. Stwierdziła, iż z faktury Nr FH/12/01/2012 w wysokości 3.875 zł, która uwzględnia wcześniejsze zaliczki wynikające z faktury Nr FS 9/01/2012 oraz Nr FS 11/01/2012, wynika, że: usługi hotelowe były świadczone w dniach od 22 do 28 stycznia 2012 r., płace trenerów dotyczyły umowy zlecenia za okres od 1 do 31 stycznia 2012 r., uprawnienia do udziału w zawodach - nota księgowa była wystawiona 24 stycznia 2012 r., utrzymanie i konserwacja sprzętu dotyczyła umowy zlecenia ze stycznia 2012 r., zaś pozostałe faktury dotyczyły zakupów, które były zrealizowane w styczniu 2012 r. i w większości dotyczyły zakupu artykułów spożywczych. Zatem, zdaniem RKO, wydatki związane były z zadaniami

Sygn. akt BDF1/4900/121/128/14
BDF1.4800.45.2015

realizowanymi przed zawarciem umowy. Tymczasem, w zawartej umowie termin realizacji zadania publicznego ustalono się od dnia podpisania umowy do dnia 15 grudnia 2012 r. Oznacza to, zdaniem Komisji I instancji, że zadania z zakresu rozwoju sportu w Gminie (...) miały być realizowane (a nie tylko opłacone) w okresie od 13 lutego 2012 r. do 15 grudnia 2012 r. Ponieważ w umowie przewidziano, że procentowy udział dotacji w całkowitych kosztach zadania publicznego wynosi nie więcej niż 85%, zatem (...) Klub Sportowy w (...), realizując zadanie mógł zaangażować swoje środki by uniknąć konsekwencji w postaci braku wyjazdu zawodników na obóz.

Zdaniem Regionalnej Komisji Orzekającej, obowiązkiem Burmistrza było ustalenie a następnie dochodzenie należności jednostki samorządu terytorialnego z tytułu dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem. Z chwilą złożenia sprawozdania częściowego z wykonania zadania, złożonego przez (...) Klub Sportowy w (...) dnia 16 marca 2012 r., za okres od 13 lutego do 19 marca 2012 r., zawierającego wydatki w wysokości 15.238 zł poniesione przed dniem podpisania umowy oraz dnia 26 kwietnia 2012 r., za okres od 13 lutego do 26 kwietnia 2012 r. również zawierającego wydatki poniesione przed dniem podpisania umowy w wysokości 917,78 zł., Burmistrz (...) mógł ustalić kwotę dotacji podlegającej zwrotowi do budżetu jednostki samorządu terytorialnego jednak tego nie zrobił. Dopiero dnia 4 lipca 2013 r. Inspektor do spraw kontroli gospodarki finansowej Regionalnej Izby Obrachunkowej w Olsztynie poinformował Obwinionego o tym, że podmiot dotowany przeznaczył dotację w wysokości 16.157,78 zł na wydatki realizowane przed zawarciem umowy. Burmistrz (...) mając ustaloną wysokość dotacji podlegającej zwrotowi powinien podjąć czynności zmierzające do jej zwrotu do budżetu jednostki samorządu terytorialnego, jednak tego nie zrobił. Wszczęcie procedury dotyczącej zwrotu nienależnie pobranej dotacji przez (...) Klub Sportowy w (...) nastąpiło 28 maja 2014 r.

Zdaniem Komisji I instancji, według art. 8 pkt 3 uondfp, nieustalenie kwoty dotacji podlegającej zwrotowi do budżetu oraz zgodnie z art. 5 ust 1 pkt 2 uondfp, niedochodzenie należności jednostki samorządu terytorialnego stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Z kolei, zgodnie z art. 250 pkt 2 i 3 ufp, zarząd jednostki samorządu terytorialnego, udzielając dotacji celowej, w tym jednostce sektora finansów publicznych, w przypadku, gdy odrębne przepisy lub umowa międzynarodowa nie określają trybu i zasad udzielania lub rozliczania tej dotacji, zawiera umowę, która określa w szczególności: termin wykorzystania dotacji, nie dłuższy niż do dnia 31 grudnia danego roku budżetowego; termin i sposób

Sygn. akt BDF1/4900/121/128/14
BDF1.4800.45.2015

rozliczenia udzielonej dotacji oraz termin zwrotu niewykorzystanej części dotacji celowej, z tym, że termin ten nie może być dłuższy niż terminy zwrotu określone w stosownym dziale ustawy o finansach publicznych. Zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, organ administracji publicznej zlecający zadanie publiczne dokonuje kontroli i oceny realizacji zadania, a w szczególności stanu realizacji zadania, efektywności, rzetelności i jakości wykonania zadania, prawidłowości wykorzystania środków publicznych otrzymanych na realizację zadania, prowadzenia dokumentacji określonej w przepisach prawa i w postanowieniach umowy.

Regionalna Komisja Orzekająca stwierdziła, że w umowie zawartej dnia 13 lutego 2012 r. określono zasady przekazywania dotacji. Zgodnie z umową Zleceniodawca zobowiązał się przekazywać dotacje w transzach a przekazanie tych transz uzależnił od wydatkowania i złożenia sprawozdań częściowych. Ponadto Zleceniodawca określił, że sprawuje kontrolę prawidłowości wykonywania zadania publicznego przez Zleceniobiorcę w tym wydatkowania przekazanej dotacji.

Jak wyżej ustalono, (...) Klub Sportowy w (...) składał sprawozdania częściowe z realizacji zadania, w których wykazywał wydatki poniesione przed datą podpisania umowy. Z przedstawionych dokumentów wynika, że sprawozdania częściowe nie były kontrolowane i zatwierdzone przez Burmistrza. Regionalna Komisja Orzekająca uważa, że gdyby sprawozdania, które są formą rozliczenia dotacji zostały skontrolowane i ocenione to nie doszłoby do przekazania kolejnych transz dotacji z naruszeniem zasad jej przekazywania.

Przekazywanie dotacji z naruszeniem zasad jej przekazywania, zgodnie z art. 8 pkt 1 uoondfp, stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Komisja I instancji stwierdziła, że zgodnie z art. 4 ust 1 pkt 2 uoondfp, odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznej podlegają kierownicy jednostek sektora finansów publicznych. W pisemnych wyjaśnieniach z dnia 20 maja 2014 r Burmistrz (...) wyjaśnia, że osobą odpowiedzialną za rozliczenie przyznanych dotacji organizacjom pozarządowym była Pani (...) - Inspektor ds. współpracy z organizacjami pozarządowymi i miastami partnerskimi, jednak – zdaniem RKO - zakresu obowiązków Pani (...) nie wynika, że zostały jej powierzone obowiązki w zakresie ustalania i dochodzenia należności. Zatem tylko Obwinionemu (...) można przypisać odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, jakie miało miejsce w Urzędzie (...) w (...).

Sygn. akt BDF1/4900/121/128/14
BDF1.4800.45.2015

Regionalna Komisja Orzekająca uznała, więc, że Obwiniony jest odpowiedzialny za naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 5 ust 1 pkt 2 art. 8 pkt 1 i 3 uondfp.

Regionalna Komisja Orzekająca postanowiła wymierzyć obwinionemu za przypisane mu czyny karę upomnienia. Uzasadniając wymierzenie tej kary, Regionalna Komisja Orzekająca stwierdziła, że wzięła pod uwagę okoliczności, w jakich doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych, czyli to, że Obwiniony starał się jak najlepiej zrealizować zadanie dotyczące rozwoju sportu w Gminie (...). Obwiniony był przekonany, że skoro wydatki mieściły się w zakresie złożonej oferty i przeznaczono je na organizację obozu sportowego, to wydatkowane środki można potraktować, jako przewidziane do wykonania w zawartej umowie. Poza tym wszystkie środki, które zostały przekazane (...) Klubowi Sportowemu w (...), były zgodne z celem i zadaniem, które zostały wytyczone do realizacji. Komisja I instancji uwzględniła również to, że do naruszenia doszło po raz pierwszy, że obwiniony nie był dotychczas karany za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, a także pozytywną opinię wystawioną przez Przewodniczącą Rady (...) w (...) o sposobie wywiązywania się z obowiązków służbowych przez Obwinionego. Zdaniem RKO, „kara upomnienia jest adekwatna do nieznacznego stopnia szkodliwości popełnionego czynu, a fakt obwinienia w przyszłości będzie skutkować brakiem naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez Obwinionego, w szczególności poprzez dołożenie większej staranności podczas wypełniania swoich obowiązków.”

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 167 ust. 1 uondfp.

Od powyższego orzeczenia pismem z dnia 17 listopada 2011 r. odwołanie wniósł obwiniony, wnosząc o:

- 1) 1) uchylenie orzeczenia w części I i II i umorzenie postępowania lub
- 2) uchylenie orzeczenia w części I i II i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy lub
- 3) uchylenie orzeczenia w części I i II i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zdaniem Obwinionego, z orzeczeniem RKO nie można się zgodzić z następujących przyczyn: RKO błędnie – jego zdaniem - przyjęła, że popełnił on czyn określony w pkt I orzeczenia „każdego dnia po dniu, w którym powinien dochodzić należności, co stoi w oczywistej sprzeczności z art. 21 ustawy o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych (czas naruszenia)”.

Zdaniem Obwinionego, przyjęto „błędne założenia, że w zakresie naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego wart. 5 ust. 1 pkt 2 uondfp doszło do

zaniechania działania kierownika jednostki w każdym dniu, w którym należności powinien dochodzić, a nie dochodził, zatem popełniał czyn każdego dnia po dniu, w którym powinien dochodzić należności”, zaś „przyjęte w rozstrzygnięciu założenie stoi w sprzeczności z literalną treścią art. 21 cytowanej ustawy, który w zdaniu drugim stwierdza, że za czas, w którym sprawca zaniechał działania uważa się dzień następujący po upływie terminu w którym określone działanie powinno nastąpić”.

W związku z tym, obwiniony stwierdza: „Biorąc pod uwagę fakt, że zarówno Rzecznik Odpowiedzialności, jak również Regionalna Komisja Orzekająca przyjmując konstrukcję zaniechania ciągłego (...) zawyżyła wymiar kary, ponieważ uznała, że Burmistrz naruszył ustawę ndfp wielokrotnie, co w tym konkretnym przypadku nie jest prawdą.” Tymczasem „Należało przyjąć, iż czasem popełnienia czynów objętych przedmiotowym orzeczeniem jest pierwszy dzień, w którym zaniechane działanie powinno być podjęte”.

Następnie Obwiniony stwierdził: „(...) Komisja Orzekająca w uzasadnieniu do wydanego orzeczenia w stosunku do pkt I i II naruszenia ani słowem nie odniosła się do winy Burmistrza, co jest błędem. Komisja Orzekająca w uzasadnieniu orzeczenia przypisującego odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie wskazała sprawcy drogi właściwego zachowania się, sposobu postępowania w jaki powinien był realizować w czasie popełnienia zarzucanego czynu, aby jego zachowanie było legalne i nie doszło do nieprawidłowości skutkującej odpowiedzialnością.”

Zdaniem Obwinionego: „Jeżeli Komisja Orzekająca nie była w stanie wskazać obwinionemu naruszenia drogi powinnego i właściwego postępowania to oznacza to de facto nieprzypisanie winy i powinno skutkować uniewinnieniem obwinionego od naruszenia dyscypliny finansów publicznych.”

Zdaniem Obwinionego, RKO nie dokonała w swoim orzeczeniu badania elementów zawinienia, nie poddała ocenie prawidłowości lub wadliwości procesu decyzyjnego Burmistrza w sytuacji, gdy podjęcie decyzji zgodnej z przepisami prawa było możliwe.

Ponadto Obwiniony stwierdził: „Na podkreślenie zasługuje raz jeszcze okoliczność, iż określenie czasu naruszenia dyscypliny finansów publicznych ma znaczenie dla ustalenia, czy określone działanie lub zaniechanie stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych, to znaczy czy było zachowaniem zabronionym przez ustawę obowiązującą w chwili jego popełnienia. (...) Daty popełnienia czynów mają znaczenie fundamentalne na tej podstawie można bowiem wnioskować o istotnych z punktu widzenia postępowania elementach takich jak: bieg terminu przedawnienia orzekania, okoliczności wpływające na rodzaj winy i kary,

które należy rozpatrywać zawsze w odniesieniu do konkretnej osoby, działającej w określonym miejscu i czasie”.

Główna Komisja Orzekająca zważyła, co następuje.

Zaskarżone orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej wykazuje usterki, które powodują, że nie może ono pozostać w obrocie prawnym, przez co występuje konieczność jego uchylecia i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania przez Komisję I instancji.

Stan faktyczny sprawy został ustalony prawidłowo, ustalenia w tym zakresie nie były kwestionowane. Należy zwrócić uwagę także na fakt, że w złożonym odwołaniu Obwiniony w szczególności nie kwestionuje faktów, iż doszło do naruszeń dyscypliny finansów publicznych, będących przedmiotem orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej. Uwagi Głównej Komisji Orzekającej budzi natomiast podniesiona przez Obwinionego kwestia uzasadnienia przypisania mu odpowiedzialności za poszczególne czyny na tle ustalonego stanu faktycznego, a także sam opis przypisanych obwinionemu czynów i określenie czasu ich popełnienia, zawarte w sentencji orzeczenia.

W odniesieniu do czynu opisanego w punkcie I sentencji zaskarżonego orzeczenia regionalnej Komisji Orzekającej, w pierwszej kolejności Główna Komisja Orzekająca - z urzędu - zauważa, że w punkcie tym doszło do nieprawidłowego połączenia dwóch czynów, które powinny być przypisane obwinionemu (jeśli przyjąć jego odpowiedzialność), w jeden czyn. Należy zauważyć, że nieustalenie kwoty dotacji podlegającej zwrotowi stanowi jeden czyn (będący naruszeniem dyscypliny finansów publicznych określonym w art. 8 pkt 3 uondfp), zaś niedochodzenie należności stanowi inny czyn (będący naruszeniem dyscypliny finansów publicznych określonym w art. 5 ust. 1 pkt 2 uondfp). Jak trafnie wskazuje się w literaturze, art. 8 pkt 3 uondfp stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 5 ust. 1 pkt 1 uondfp. Z porównania treści tych przepisów wynika, że „choć naruszenie obowiązku ustalenia kwoty dotacji podlegającej zwrotowi do budżetu wypełnia znamiona nieustalenia należności Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, to wola ustawodawcy było uznanie powyższego zaniechania za czyn odrębny od czynu spenalizowanego w art. 5 ust. 1 pkt 1” (zob. komentarz L. Warzechy do art. 5 uondfp - L. Warzecha: *Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Komentarz*, Warszawa 2012, opubl. także w

systemie LEX). Należy jednak zauważyć, że relacja *lex specialis - lex generalis* zachodzi wyłącznie między art. 8 pkt 3 uondfp a art. 5 ust. 1 pkt 1 uondfp. Art. 8 pkt 3 uondfp nie jest natomiast przepisem szczególnym wobec art. 5 ust. 1 pkt 2 uondfp, dotyczącym m.in. niedochodzenia należności. Są to dwa odrębne czyny, przy czym zakres stosowania art. 5 ust. 1 pkt 2 uondfp obejmuje także niedochodzenie należności z tytułu zwrotu dotacji. W tej sytuacji, należało w sentencji orzeczenia odrębnie ująć oba czyny, jako dwa różne naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Tymczasem, Komisja I instancji powieliła w zaskarżonym orzeczeniu nieprawidłowe ujęcie zarzutu zawarte we wniosku o ukaranie.

Główna Komisja Orzekająca stwierdza, że naprawienie powyższej usterki nie jest możliwe w postępowaniu odwoławczym. Nie chodzi tu bowiem o „techniczny” zabieg rozdzielenia przypisanych obwinionemu czynów, ale o sformułowanie ich opisu od nowa, co – zgodnie z obowiązującymi standardami – wymaga zachowania prawa stron do poddania rozstrzygnięć w tym zakresie kontroli instancyjnej.

Następnie odnieść się należy do stwierdzenia Obwinionego, że w sentencji orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej nieprawidłowo określono datę czynów polegających na zaniechaniu ustalenia i dochodzenia należności z tytułu zwrotu dotacji. Zarzut ten jest trafny. Z art. 21 ust. 1 uondfp, przytoczonego przez obwinionego w odwołaniu, wynika, że za czas, w którym sprawca zaniechał działania, uważa się dzień następujący po upływie terminu w którym określone działanie powinno nastąpić. W świetle aktualnego brzmienia powołanego przepisu, data popełnienia czynu polegającego na zaniechaniu powinna być oznaczona datą dzienną, nie zaś jako pewien przedział czasu (na marginesie należy zauważyć, że z uzasadnienia orzeczenia Komisji I instancji nie wynika, iż kwestia ta w ogóle została przez Komisję rozważona).

Rozpatrując sprawę ponownie, Regionalna Komisja Orzekająca powinna dokonać zatem zarówno prawidłowych ustaleń w zakresie liczby czynów, które mogą być przypisane Obwinionemu, jak i dat ich popełnienia.

Ponadto, Główna Komisja Orzekająca z urzędu zauważa, że Komisja I instancji nie odniosła się w uzasadnieniu orzeczenia do kwestii niezastosowania w sprawie art. 26 ust. 1 uondfp, dotyczącego tzw. kwoty minimalnej, co do kwoty 919,78 zł jako nieustalonej i niedochodzonej należności. Na podstawie analizy pkt I sentencji można domyślać się, że zdaniem Regionalnej Komisji Orzekającej kwota ta podlega zsumowaniu – na podstawie powołanego wyżej art. 26 ust. 1 *in fine* uondfp - z kwotą 15.238 zł, objętą jednym opisem ujętym w tym punkcie. Sprawa ta nie została jednak w ogóle przez Regionalną Komisję

Orzekającą poruszona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, tymczasem sprawa wymaga uzasadnienia, skoro wspomniana kwota 919,78 zł została wyodrębniona w opisie przypisanego czynu.

W tym miejscu należy także odnieść się do zgłoszonego przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych na rozprawie przed Główną Komisją Orzekającą argumentu, że można ustalony stan faktyczny interpretować w ten sposób, iż treść umowy zawartej przez Obwinionego w imieniu Gminy nie przesądzała o tym, że środki z dotacji mogły być wykorzystane wyłącznie na zadania realizowane już po jej zawarciu. Zdaniem zastępcy Głównego Rzecznika, wprowadzie w ogłoszeniu o postępowaniu wskazano taki warunek, jednak treść oferty złożonej przez MKS (...) przewidywała także objęcie ofertą kosztów zadań już zrealizowanych. Tymczasem, jak wynika z § 1 ust. 1 zawartej umowy, zlecenie nastąpiło na realizację zadania „określonego szczegółowo w ofercie złożonej przez Zleceniobiorcę”, a zatem umowa została zawarta na warunkach określonych w ofercie. Według zastępcy Głównego Rzecznika, można w takim przypadku mówić o tym, że przy zawarciu umowy doszło do – co najmniej dorozumianej – zmiany oświadczenia woli wyrażonego w ogłoszeniu konkursu. W istocie – zdaniem Zastępcy Głównego Rzecznika - zarzut powinien być inny – dotyczyć powinien bowiem nieodrzużenia oferty niespełniającej warunki określone w ogłoszeniu, która powinna być odrzucona.

Główna Komisja Orzekająca nie podziela tego stanowiska. Przede wszystkim należy zauważyć, że Obwinionemu został postawiony określony zarzut i tylko w ramach tego zarzutu, objętego wnioskiem o ukaranie, było prowadzone postępowanie, zarówno przed Komisją I instancji, jak i Główną Komisją Orzekającą. W ramach rozpatrywania tego zarzutu, Główna Komisja Orzekająca stwierdza, że nie może podzielić stanowiska zastępcy Głównego Rzecznika. Nie można bowiem wspomnianego § 1 ust. 1 umowy rozpatrywać w oderwaniu od całości jej treści i celu jej zawarcia. Podstawowe znaczenie ma w związku z tym § 2 umowy, zatytułowany „Sposób wykonania zadania publicznego”. Zgodnie z ust. 1 tego paragrafu: „Termin realizacji zadania publicznego ustala się od dnia podpisania umowy do dnia 15 grudnia 2012 r.”. Wynika stąd, że intencją zawierającego umowę nie była modyfikacja warunków określonych w ogłoszeniu w kierunku uwzględnienia zadań zrealizowanych przed zawarciem umowy. Skoro tak, to nie można przyjąć, aby nie doszło do naruszenia obowiązujących zasad. Na marginesie należy zauważyć, że przyjęcie odmiennego

poglądu mogłoby doprowadzić do takich sytuacji, w których można by wręcz kreować tego rodzaju rozbieżności, co mogłoby prowadzić do niemożności postawienia zarzutu.

W odniesieniu zarówno do punktu I, jak i punktu II sentencji orzeczenia, Obwiniony podnosi w odwołaniu zarzut, że Komisja I instancji nie zajęła się sprawą uzasadnienia winy Obwinionego za przypisane mu czyny. Główna Komisja Orzekająca uznaje ten zarzut za trafny. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Komisja I instancji rzeczywiście w ogóle nie odnosi się do tej kwestii. Tymczasem, zgodnie z art. 19 ust. 2 zd. 1 uodnfp, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. W świetle ugruntowanego na tle tego przepisu orzecznictwa, przypisanie odpowiedzialności wymaga wskazania argumentów przemawiających za możliwością uznania zachowania Obwinionego za zawinione. Należy podkreślić jako sprawę oczywistą, że nie wystarczy wskazanie tylko okoliczności przedmiotowych, wskazujących na zaistnienie naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Okoliczności te mają bowiem znaczenie dla ustalenia bezprawności czynu, nie są zaś wystarczające dla określenia zachowania obwinionego jako zawinionego. Jest to istotne o tyle, że – jak stwierdziła Główna Komisja Orzekająca w orzeczeniu z dnia 20 stycznia 2014 r. (BDF1/4900/93/98/13/RWPD-95446, opubl. w systemie LEX nr 1527421) – brak możliwości jednoznacznego ustalenia winy uwalnia od odpowiedzialności nawet wówczas, gdy od strony formalnej wypełnione zostały przesłanki czynu określonego w ustawie o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Brak w uzasadnieniu jakichkolwiek rozważań na ten temat nie pozwala na ocenę, czy Komisja I instancji przeprowadziła analizę ustalonego stanu faktycznego z tego punktu widzenia. Uzupełnienie wskazanego braku wymaga przekazania sprawy do rozpoznania Komisji I instancji, ze względu na konieczność zachowania – w razie podtrzymania przypisania odpowiedzialności obwinionemu – reguł związanych z kontrolą instancyjną orzeczenia (por. w tym zakresie orzeczenie Głównej Komisji orzekającej z dnia 18 listopada 2013 r. (BDF1/4900/71/75/13/RWPD-68488, opubl. w systemie LEX nr 1537521), w którym stwierdzono m.in.: „Zawinienie jest warunkiem ponoszenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Kwestia ta musi być rozważona wprost już w orzeczeniu komisji pierwszej instancji, aby mogła stać się przedmiotem ewentualnej weryfikacji w trakcie postępowania odwoławczego”).

O ile jednak Główna Komisja Orzekająca zgadza się z twierdzeniem Obwinionego, że nieprawidłowością jest w ogóle zaniechanie rozważenia kwestii winy, o tyle za zbyt daleko

idące należy uznać zawarte w uzasadnieniu odwołania stwierdzenie w brzmieniu: „Jeżeli Komisja Orzekająca nie była w stanie wskazać bwinionemu naruszenia drogi powinnego i właściwego postępowania to oznacza to de facto nieprzypisanie winy i powinno skutkować uniewinnieniem obwinionego od naruszenia dyscypliny finansów publicznych.” Na tym etapie postępowania, ze względu na wspomniany wyżej brak odniesienia się przez Regionalną Komisję Orzekającą do zagadnienia winy, nie można przesądzać, że oznacza to definitywne „nieprzypisanie winy”. Z przytoczonego przez obwinionego w odwołaniu orzecznictwa Głównej Komisji Orzekającej nie wynika, że wykluczone jest ewentualne uznanie jego zachowania za zawinione. Przeciwnie, w świetle orzecznictwa GKO należy przyjąć, że z fakt, iż Obwiniony działał w zaufaniu do pracowników, którzy dokonywali konkretnych czynności w urzędzie kierowanym przez obwinionego, nie zwalnia go automatycznie z odpowiedzialności. Kierownik jednostki sektora finansów publicznych powinien cechować się znajomością przepisów prawa powszechnie obowiązującego w stopniu pozwalającym na ocenę danego zachowania (działania lub zaniechania) jako zgodnego lub niezgodnego z prawem. Stwierdzenie zatem obwinionego, że nie można w tym przypadku mówić o winie, należy uznać co najmniej za przedwczesne.

Odnosząc argumentację Obwinionego do zarzutu objętego punktem I sentencji zaskarżonego orzeczenia, Główna Komisja Orzekająca nie zgadza się z Obwinionym w zakresie zarzuconego przez niego zaskarżonemu orzeczeniu braku wskazania takiego powinnego zachowania, aby nie doszło do naruszenia prawa, a przez to – do popełnienia czynu stanowiącego naruszenie dyscypliny finansów publicznych. To prawda, że zgodnie ze stanowiskiem Głównej Komisji Orzekającej, zaprezentowanym m.in. w orzeczeniu z dnia 20 stycznia 2014 r. (BDF1/4900/99/103/13/RWPD-129314, opubl. w systemie LEX nr 1527422), „dla przypisania winy kluczowa jest możliwość wskazania prawidłowego wzorca zachowania, a więc z udowodnionych okoliczności musi wynikać, iż w chwili popełnienia czynu istniała możliwość alternatywnego zachowania, które nie naruszałoby prawa i które nie stanowiłoby naruszenia dyscypliny finansów publicznych”. Jednak zasady logicznego rozumowania, właściwego dla każdego człowieka prawidłowo rozpoznającego łańcuch przyczynowo-skutkowy wskazują, że skoro zarzut polega na zaniechaniu określonych czynności (zaniechanie ustalenia kwoty dotacji podlegającej zwrotowi do budżetu oraz zaniechanie dochodzenia należności), to wzorzec powinnego zachowania jest taki, że należało podjąć określone czynności (tj. dokonać ustalenia kwoty dotacji podlegającej zwrotowi do budżetu i podjąć czynności polegające na dochodzeniu należności), tzn. takie czynności,

których zaniechanie stało się podstawą do sformułowania zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Przyznać jednak należy, że ta kwestia także powinna być poruszona w uzasadnieniu orzeczenia Komisji I instancji, choć – zdaniem Głównej Komisji Orzekającej – sam ten brak nie stanowiłby samoistnej podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Także w odniesieniu do zarzutu objętego punktem II sentencji zaskarżonego orzeczenia, argumenty podniesione w odwołaniu nie mogą być uznane za przesadzające na tym etapie postępowania. To, że Komisja I instancji nie wskazała wyraźnie w treści uzasadnienia, na czym miałyby polegać zachowanie obwinionego, aby nie doszło do naruszenia określonego w art. 8 pkt 1 uondfp poprzez zaniechanie kontroli i realizacji zadania publicznego, nie oznacza, że zarzut ten nie może być obwinionemu postawiony. W tym zakresie zadaniem Regionalnej Komisji Orzekającej przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie ustalenie, czy obwiniony mógł taką kontrolę skutecznie wykonywać. Główna Komisja Orzekająca stoi w tym przypadku na stanowisku, że usprawiedliwieniem zaniechania takiej kontroli mogłyby być wyłącznie okoliczności o szczególnym charakterze, uniemożliwiające Obwinionemu prawidłowe działania w tym względzie. W dotychczas zebranych materiałach dowodowych nie stwierdzono jednak istnienia takich okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania winy w świetle art. 19 ust. 2 zd. 2 uondfp, tzn. wskazywałyby na to, że naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia należytej staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku. Oczywiście, to na organie orzekającym ciąży powinność wykazania winy obwinionego, zatem kwestia ta powinna zostać nie tylko rozważona przez Regionalną Komisję Orzekającą przy ponownym rozpoznaniu sprawy, ale i w sposób wyczerpujący opisana w uzasadnieniu orzeczenia.

Uwzględnienie wskazanych wyżej okoliczności powoduje konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Regionalnej Komisji Orzekającej do ponownego rozpoznania, zgodnie z jednym z alternatywnie wskazanych wniosków zawartych w odwołaniu.

Rozpoznając sprawę ponownie, Komisja I instancji podejmie działania zmierzające do prawidłowego ustalenia, jakie czyny mogą być przypisane Obwinionemu, prawidłowo wskaże czas popełnienia czynów polegających na zaniechaniu, uzasadni niezastosowanie art. 26 ust. 1 uondfp co do nieustalonej i niedochodzonej kwoty należności w wysokości 919,78 zł oraz rozważy, czy zachowanie obwinionego – w odniesieniu do każdego z zarzutów - może być uznane za zawinione, co następnie zostanie ujęte w uzasadnieniu orzeczenia. Przy

rozważaniu kwestii winy Komisja I instancji uwzględni fakt, że w przypadku czynów polegających na zaniechaniu powinne zachowanie powinno polegać na podjęciu właściwego, tj. zgodnego z prawem działania. Jeżeli Komisja I instancji uzna, że określone działanie powinno być podjęte, wskaże następnie, jak Obwiniony powinien zachować się, aby zarzuconego mu naruszenia dyscypliny finansów publicznych uniknąć i czy w okolicznościach konkretnej sprawy takie powinne zachowanie mogło być przez Obwinionego podjęte.

Odnosząc się na koniec do zawartej w odwołaniu tezy Obwinionego o „zawyżeniu” wymiaru kary, Główna Komisja Orzekająca zauważa, że została mu wymierzona przez Komisję I instancji najniższa kara z przewidzianych w ustawie o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Oczywiście, kwestia kary może być ostatecznie rozważona dopiero po przypisaniu Obwinionemu odpowiedzialności. Jeśli jednak taka odpowiedzialność byłaby przypisana, to kara upomnienia z pewnością nie mogłaby być uznana za zbyt wysoką.

Biorąc powyższe pod uwagę, Główna Komisja Orzekająca orzekła jak w sentencji.